

NGỌN LỬA TRONG TÔI

Những ngày cuối năm thật kỳ lạ, trái ngược với dòng xoáy hối hả tấp nập bên ngoài, tôi lại muốn tự tìm cho mình một góc nhỏ để bản thân được sống chậm lại qua những ngày tĩnh tâm chuẩn bị cho việc khẩn lại. Nhưng, khi nhìn lại một năm sắp trôi qua, tôi chợt thờ dài khi nghĩ về những điều còn dang dở và những kế hoạch chưa thành cứ lo lắng “lên chân” để tìm cách vượt qua, với mong sao bắt đầu lại một năm mới nhẹ nhàng và an yên hơn.

Nhưng tôi chợt nhận ra rằng, lo lắng có thay đổi được gì nếu không hành động. Phải chăng, điều quan trọng là giữ cho mình một tinh thần cây trông và phó thác. Dành rằng, mỗi ngày trôi qua sẽ là một cơ hội để tôi trưởng thành hơn. Tĩnh tâm và hít hà một hơi thật sâu, để bước vào một hành trình mới, dám can đảm và đối diện với những thách thức. Dẫu khó khăn thế nào, thì tôi tin Chúa vẫn hằng nâng đỡ và ban ơn trợ lực mỗi khi tôi mới gói chùi chân.

Dù biết, đời tu không thiếu những “lưu lưu” vì đã nhiều lần, tôi bị cuốn vào vòng xoáy của sự nghi ngờ và hoang mang trong chính ơn gọi của mình. Cuộc sống không bao giờ bình lặng cả! Nên tĩnh tâm là dịp để tôi ý thức hơn khi nghiệm lại về ơn gọi trong từng giai đoạn đời tu cũng như những sứ vụ và trách nhiệm.

Sau những ngày tĩnh tâm, hôm nay tôi cùng với các chị em lặp lại lời khẩn. Tuy với cái se lạnh của tiết trời không làm vơi đi ngọn lửa nhiệt thành của những người nữ tu trẻ muốn dâng mình cho Chúa, ẩn mình trong không khí rộn ràng đó, tại ngôi nhà nguyện đơn sơ, linh thánh của Nhà Dòng Con Đức Mẹ Cần Thơ, tôi cùng với chị em sẽ lặp lại lời khẩn công khai với sự hiện diện của Cha Linh Hướng P.x. Phan Văn Triêm, trong tay Di Tổng Phụ Trách M. Donatien Võ Thị Rỹ và cộng đoàn. Đánh dấu sự trưởng thành từng bước trong ơn gọi của mình.

Mỗi lần lặp lại lời khẩn, trong tôi nhiều cảm xúc đang đầy như ngày đầu tôi tiên khẩn. Nhớ lại những đôi mắt đỏ hoe nghẹn ngào, niềm vui ngập tràn pha vài nét umber về khi mỗi ngày nào được khẩn, vẫn còn nhớ như in những lời chúc mừng và lời khuyên như ân cần của mọi người dành cho mình.

Nghi thức khẩn lại, như một lần nữa nhắc nhở tôi sống với ơn gọi của mình sao cho đàng hoàng tử tế - ngang qua các lời khuyên phúc âm, mà hôm nay tôi đã mạnh dạn tuyên khẩn cũng như trong chiếc tu phục mà tôi khoác đang trên mình. Chiếc áo dòng có thể bạc màu theo năm tháng, nhưng hy vọng lòng mến và tình yêu tôi dành cho Chúa không vì đó mà bạc theo. Nhưng hãy luôn tự nhắc nhở mình màu đen tôi khoác trên mình đó chính là tinh thần nghèo khó, khiết tịnh. Khăn lúp tôi đội trên đầu là lời vâng phục. Và tôi hiểu rằng, chiếc áo dòng chúng tôi đang mặc không phải là chuyện ngẫu nhiên hay tình cờ nhưng đó là cuộc đời – của những ai dành cả tuổi thanh xuân dành cho Chúa. Nên phải biết trân quý những điều mình đang được thụ hưởng.

Thế nhưng, nếu chỉ qua chiếc áo dòng hay lời khấn, thì chưa đủ đảm bảo cho tôi nên thánh. Vì đằng sau chiếc áo ấy vẫn là một con người đầy yếu đuối tội lỗi, và bên trong con người ấy vẫn đầy dẫy những va vấp bất toàn, với những run cảm phạm phòng và vương mùi thế tục. Nhưng với ơn Chúa trợ lực giúp tôi sống đúng với những gì mà hôm nay tôi đã giao ước, thì lúc đó chiếc áo dòng sẽ là “áo giáp” âm thầm nâng đỡ và lời khấn như chấp cánh giúp tôi trên bước đường phụng sự Chúa và đến với tha nhân.

Thật lòng mà nói, lắm khi tấm áo dòng và lời khấn đã trở nên gò bó và chật chội với tôi, thấy đời tu nặng nề và đời sống cộng đoàn ngọt ngào mà quên đi đó là một hồng ân, tôi lãng quên ân huệ khi được ở trong “Nhà Chúa” để còn mơ mộng những điều vớ vẩn hay như mỗi lần tôi thu mình an phận, dễ dàng khép kín trong vỏ bọc an toàn để trốn tránh trách nhiệm, hời hợt làm cho chiếu lệ những công việc bản phận hằng ngày, hời hững trước lời mời gọi dẫn thân... Nhiều khi chiếc áo dòng tôi đang mặc như thế bạc màu, lời giao ước tôi vội quên, tôi chưa thôi khao khát thì đã vội ngã nghiêng. Đôi chút khó khăn thử thách mà đã ngại ngại chùn bước.

Sẽ cần lắm những người nữ tu trẻ hôm nay với sự thánh thiện, nhiệt tâm và dẫn thân phục vụ, phải là người biết can đảm dám nói không với những gì không thích hợp, tránh thoả hiệp với những mối quan hệ mập mờ, dám lội ngược dòng nhưng phải đủ bản lĩnh để không bị dòng nước cuốn trôi. Chắc hẳn hành trình theo Chúa sẽ đòi hỏi tôi cần phải nỗ lực để có thể “nguyện dâng hiến mãi như lần đầu”. Tin tưởng vào ơn Chúa trợ giúp, tôi vững vàng bước tới với niềm xác tín “Ai vui về dâng hiến thì được Thiên Chúa yêu thương!”. Mong rằng lời khấn mà hôm nay tôi đã giao ước sẽ là động lực để tôi nỗ lực phấn đấu không ngừng trong việc đào luyện bản thân, để lột bắt xứng hơn trước những ân ban mà Chúa đã thương ban với niềm tin yêu phó thác. Mong rằng ngọn lửa nhiệt thành và sự hăng say của tuổi trẻ luôn cháy mãi qua việc dẫn thân phục vụ Chúa và đến với tha nhân trong một xã hội phát triển không ngừng như hôm nay.

M. Catarina

